

ловѣкъ, кой-то да не ся утѣшава за безправда-та или презрѣніе-то отъ сильны-те и богаты-те когда си мысли че негово-то списаніе ще послужи во вѣкы вѣковъ и на нація отъ нація граница на обмана-та и на тираны-те, и отъ среда-та на неизвѣстность-та гдѣ-то онъ поживѣ, ще му возсіе слава такава, щото да потемни она на царіе-те, на кои-то памятници-те са погубли, вать въ забвеніе, колко тон да ги превозносятъ въздвижающы-те тѣхъ ласкатели?

Павелъ.

“ Ахъ! не желаяхъ тая слава, освенъ да я предамъ на Виргинія, и да я содѣламъ любезна на всичка-та вселенна. Но понеже имашъ толко знаніа, кажи ми, да ли ще ся уженя за нея. Желаяхъ да самъ ученъ за да мога познава будущность-та.

Старець.

“ Кой бы живѣялъ, сынко, ако познаваше будущность-та? Ако бѣхме предпознали едно само несчастіе, щѣхме да падиеме въ толко суетны безпокойствія! предпознаніе-то на едно вѣрно злодолучіе щеше да отрави всыте предъ